

ת"פ 57218/12/15 - מדינת ישראל נגד אלברט ויסמן

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 57218-12-15 מדינת ישראל נ' ויסמן(עציר)

לפני כבוד השופט אמיר טובי

המאשימה
מדינת ישראל

נגד

הנאשם

אלברט ויסמן (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד גב' ענת שטיינשניידר

ב"כ הנאשם: עו"ד ליאוניד פרחובניק ועו"ד יגאל טרובמן (ס. ציבורית)

הנאשם באמצעות הליווי

גזר דין

תמצית כתב האישום

1. הנאשם הודה בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון אשר לא כלל הסכמה לעניין העונש. כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם מספר עבירות בשני אישומים נפרדים. האישום הראשון עניינו כניסה והתפרצות למקום מגורים, עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), גניבה, עבירה לפי סעיף 383(א)(1) לחוק העונשין, ונשיאת נשק ותחמושת, עבירה לפי סעיפים 144(ב) רישא + 144(ב) סיפא לחוק העונשין. האישום השני עניינו כניסה והתפרצות למקום מגורים, עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, ושוד, עבירה לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין.

2. בעובדות האישום הראשון נאמר כי ביום 11.12.15, בין השעות 00:30 ל-2:50, התפרץ הנאשם לבית מגוריו של יעקב כהן (להלן: "כהן") ברחוב יפה נוף 5 בעכו, בכך שפתח את חלון המטבח של הבית ונכנס אליו, בכוונה לבצע גניבה או פשע. באותה עת, ישנו בבית כהן, אשתו ואחיו. הנאשם נטל ונשא מהבית אקדח מסוג סמיטוסון ומחסנית התואמת לאקדח שהכילה בתוכה כדורים, שני מכשירי טלפון ניידים, וכן 180 ₪, וזאת במטרה לשלול את הנשק והרכוש שלילת קבע. הנאשם נמלט מהבית עם הנשק והרכוש שגנב, כשהוא מחזיק ונושא את הנשק בלא רשות על פי דין לנשיאתו ולהחזקתו.

בעובדות האישום השני נאמר כי בהמשך למתואר באישום הראשון ועוד באותו הלילה, בסמוך לשעה 2:50, התפרץ הנאשם לבית מגוריהם של מאיר ושרה לזר (להלן: "המתלוננים"), ברחוב הפרחים 14 בעכו, בכך שפתח את חלון הסלון של הבית ונכנס אליו בכוונה לבצע גניבה או פשע, וזאת כשכובע גרב

על פניו. באותה עת ישנו המתלוננים בקומה העליונה של הבית. הנאשם נטל מהבית שמונה בקבוקי שתיה חריפה, ארבעה מכשירי טלפון ניידים, 70 ₪ במזומן, ועגילים ושרשרת כסופים, וזאת במטרה לשלול את הרכוש שלילת קבע. בשלב מסוים במהלך שהותו של הנאשם בבית, התעורר המתלונן, הבחין כי מכשירי הטלפון הניידים שלו ושל אשתו חסרים, וירד אל קומת הסלון, שם ראה את הנאשם. המתלונן ביקש מהנאשם להחזיר לו את מכשירי הטלפון, ובתגובה שלף הנאשם חפץ הנחזה להיות אקדח, כיוון אותו לעבר המתלונן ואיים עליו באמצעותו. המתלונן נסוג לאחור והנאשם התקדם לעבר חלון היציאה לגינת הבית תוך שהוא מכוון את החפץ לעבר המתלונן, עד שנמלט מהמקום כשהוא נושא עימו את הרכוש.

3. בתחילה כפר הנאשם במיוחס לו והתקיימה ישיבת הוכחות בה נשמעו חלק מעדי תביעה, ובהם המתלוננים ומספר שוטרים. ביום 9.5.16, בפתח הישיבה שנועדה להמשך שמיעת הראיות, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון ובעקבות כך חזר בו הנאשם מכפירתו והורשע על סמך הודייתו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן, כאמור.

ראיות הצדדים לעונש

4. במסגרת ראיותיה לעונש, הגישה המאשימה את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (מע/1). כמו כן, הוגשו כתב האישום, הכרעת הדין וגזר הדין שניתן כנגדו בת"פ 54402-12-13 בבית משפט השלום באילת, הכולל מאסר מותנה בר הפעלה (מע/2).

5. מטעם הנאשם הוגשה חוות הדעת הפסיכיאטרית שנערכה לנאשם במסגרת תיק זה מיום 17.1.16 (נע/1). כן הוגשה אסופת פסיקה וטבלת פסיקה (נע/2).

טיעוני המאשימה לעונש

6. ביחס לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, טענה המאשימה כי מעשיו של הנאשם פגעו בביטחונם האישי של המתלוננים ובזכותם לשמירה על רכושם ופרטיותם. המאשימה הפנתה בהקשר זה לפסיקת בית המשפט העליון לפיה עבירות כגון אלה בהן הורשע הנאשם טומנות בחובן לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב אלא גם צער ועוגמת נפש הנגרמים לקורבנותיהן, תוך שהודגש כי פריצה לבית אינה פיזית בלבד, אלא מהווה בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה טענה המאשימה כי למעשי הנאשם קדם תכנון, הכולל המתנה לשעת לילה מאוחרת לצורך הקלה על ביצוע העבירות ונטילת הרכוש, וכן שימוש בכובע גרב ובחפץ הנחזה להיות אקדח באישום השני. נטען כי הנאשם פעל לבדו בשני האישומים, מתוך מטרה ברורה של בצע כסף. מעצם טיבם,

מעשי התפרצות ושווד עלולים להוביל לפגיעה בגופם של מתלוננים. למרבה המזל, במקרה זה לא נגרם נזק גופני, בפרט לאור העובדה כי באישום הראשון נטל הנאשם מהבית נשק, מעשה שתוצאותיו היו עלולות להיות טרגיות. בבחינת הנזק הישיר שנגרם מביצוע העבירות ציינה המאשימה את נטילת האקדח והתחמושת, מכשירי הטלפון הנייד ויתר הרכוש. על כך הוסיפה את הנזק הנפשי שנגרם למתלוננים ואת תחושת ביטחונם שנפגעה בשל נוכחות הנאשם בביתם וגניבת רכושם בשעה שהם ישנים במיטתם.

לטענת המאשימה, עבירת השווד הינה מן החמורות בספר החוקים ולא בכדי נקבע בצידה עונש חמור. צוין כי ביחס לעבירה זו קבע בית המשפט העליון כי יש להילחם בתופעה באמצעות ענישה מרתיעה והולמת. הוטעם כי גם בהקשר של עבירות ההתפרצות והגניבה נפסק לא אחת כי ראוי לנקוט בענישה מחמירה בעבירות אלו. המאשימה הדגישה כי הנאשם הורשע גם בעבירה חמורה של נשיאת נשק ותחמושת, בה כרוך פוטנציאל מסוכנות של פגיעה בחיי אדם, תוך הפניה לפסיקה הנוהגת בעבירות בהן עסקינן. בנסיבות, עתרה המאשימה למתחם ענישה הנע בין 3-5 שנות מאסר בגין האישום הראשון ובין 2.5-4.5 שנות מאסר בגין האישום השני. לגישת המאשימה, יש לראות בכל אחד מהאישומים אירוע נפרד, בגינו יש לקבוע מתחם ענישה ועונש נפרד. זאת, מאחר וכל אחד מהאישומים מתייחס לתוכנית עבריינית שלמה העומדת בפני עצמה, שבוצעה כלפי קורבנות שונים.

ביחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם הפנתה המאשימה לעברו המכביד, הכולל הרשעות קודמות רבות במגוון עבירות. נטען כי עבר זה, בנוסף להיעדר אינדיקציה לאפיק שיקומי, מטים את הכף אל עבר ענישה הנוטה לרף העליון של כל אחד מהמתחמים לעיל.

בהתחשב בריבוי העבירות וחומרתן, בעברו הפלילי והיעדר שיקולי שיקום, וכן בעובדה שהמעשים בוצעו בעוד תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה, ביקשה המאשימה לגזור על הנאשם עונשי מאסר ברף העליון של מתחמי הענישה שהוצעו ולהורות על הצטברות העונשים. כן עתרה להפעלת המאסר המותנה בן 3 חודשים מת"פ 54402-12-13 באופן מצטבר, הטלת מאסר מותנה, ופיצוי למתלוננים.

טיעוני הנאשם לעונש

7. לגישת הסניגור, לאחר תיקונו של כתב האישום, עבירת השווד בה הורשע הנאשם מצויה ברף הנמוך ביותר במדרג עבירות השווד. זאת, בשים לב להיקף המצומצם של השלל שנגנב ולעובדה שביצוע העבירות לא לווה באלימות כלשהי מצד הנאשם. נטען כי בגין אירועים דומים ואף חמורים יותר, בוחרת המאשימה לא אחת להגיש כתבי אישום בעבירות קלות יותר בבית משפט השלום. הסניגור הפנה למספר דוגמאות התומכות בטענה זו, והוסיף כי ספק אם כתב האישום דן היה מוגש בבית המשפט המחוזי אילו היה מוגש מלכתחילה במתכונתו המתוקנת.

בעת קביעת מתחם הענישה ההולם, ביקש הסניגור ליתן משקל לכך שבפועל לא נגרם כל נזק גוף למתלוננים. הודגש כי הנאשם נמנע מעימות אלים עם המתלוננים. עוד נאמר כי מרבית הרכוש שנגנב נתפס והושב לבעליו. לפיכך, עוצמת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, היינו, הגנה על שלמות גופו של אדם ורכושו, אינה גבוהה.

לטענת הסניגור, יש לראות בעבירות בהן הורשע הנאשם "אירוע אחד" במובנו של סעיף 40יג לחוק העונשין, וזאת, בהתקיים קשר הדוק וזיקה מובהקת בין העבירות, שבוצעו בשיטת פעולה דומה ובסמיכות זמנים של מספר שעות.

מבחינת מדיניות הענישה הנוהגת, טען הסניגור כי יש להתחשב במיקום העבירה המיוחסת לנאשם במדרג החומרה של העבירות מסוג זה. כך, יש להבחין בין שוד אלים לבין שוד שלא הופעלה בו כל אלימות ורכיב האיום בו הינו במדרג הנמוך. הסניגור הפנה לפסיקת בית המשפט העליון בה נקבע מתחם שנע בין 6 ל-24 חודשי מאסר לעבירות שוד שלא בוצעו בנסיבות מחמירות. הסניגור הוסיף והפנה לגזרי דין שניתנו על ידי בתי המשפט המחוזיים בגין עבירות שוד שבוצעו בנסיבות דומות ואף חמורות יותר. נטען כי בתי המשפט הסתפקו בעונשי מאסר שאינם עולים על 24 חודשי מאסר בפועל, אף מקום שמדובר במספר עבירות שוד שבוצעו במועדים שונים. הסניגור הפנה גם לפסיקה לצורך המחשת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות התפרצות וגניבה. לאור כל האמור, עתר הסניגור לקביעת מתחם ענישה הנע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל.

ביחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, טען הסניגור כי לנאשם נסיבות חיים קשות ביותר, המצדיקות הקלה משמעותית בעונשו. מדובר באדם בן 64, אב לארבעה ילדים, אלמן מזה 18 שנה, המתקיים מקצבת נכות מאת המוסד לביטוח לאומי. עוד נטען כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה בעובדות כתב האישום המתוקן, נטל אחריות על מעשיו וחסך בכך זמן שיפוטי יקר. לדעת הסניגור, כי אין לזקוף לחובתו את כפירתו בעובדות כתב האישום המקורי, שכן מדובר בניהול הגנה לגיטימית, בעקבותיה הסכימה המאשימה לתיקון כתב האישום במסגרת הסדר הטיעון.

הסניגור טען בהרחבה ביחס למצבו הנפשי הגבולי של הנאשם, המצדיק לגישתו חריגה ממתחם הענישה ההולם. נאמר כי הנאשם מוכר למערכת הפסיכיאטרית מאשפוזים חוזרים עוד משנת 1977 ומאובחן כסובל מסכיזופרניה כרונית. מחוות דעת פסיכיאטרית שהוגשה בעניינו בתיק זה עולה כי בעברו התקפים פסיכוטיים רבים, בגינם אף נקבע בעבר כי אינו נושא באחריות פלילית ואינו כשיר לעמוד לדין. בסיכומו של דבר נקבע כי במקרה הנוכחי הנאשם אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין. ואולם, שיקולי צדק מחייבים חריגה לקולא ממתחם הענישה ההולם, בשים לב למצבו הנפשי הגבולי הקרוב לסייג לאחריות פלילית ולגילו המבוגר יחסית. לחילופין, ביקש הסניגור להקל עם הנאשם ולהסתפק בגזירת עונש המצוי ברף התחתון של המתחם שהוצע.

8. בדברו האחרון הביע הנאשם חרטה וביקש את רחמי בית המשפט. לדבריו, לא קיבל סיכוי בחייו. הוא פירט כי שהה בבתי חולים לחולי נפש, וכי בנו שאותו לא ראה מזה שנה חלה בסרטן. עוד הוסיף הנאשם כי הוא מבוגר, סובל מבעיות בריאות, אלמן מזה שנים רבות שגידל את ילדיו לבד.

קביעת מתחם הענישה ההולם

9. ככלל, מתחם הענישה ההולם ייקבע בהתאם לעקרון ההלימה, ולשם כך בית המשפט נדרש להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, תוך מתן הדעת לרשימה המפורטת בסעיף 40ט(א) לחוק העונשין.

10. אין חולק כי העבירות בהן הורשע הנאשם, ובראשן עבירת השוד, הן עבירות חמורות. אף אם במקרה דנן אין לסווג את עבירת השוד ברף החומרה הגבוה ביותר, מדובר עדיין בעבירה חמורה כשלעצמה המחייבת ענישה הולמת. על חומרתה של עבירת השוד והצורך בענישה מחמירה בגינה עמד בית המשפט במספר רב של הזדמנויות. בע"פ 4949/15 **רון מקדסי נ' מדינת ישראל** (17.3.16) נקבע:

"על חומרתה הרבה של עבירת השוד עמד בית משפט זה לא פעם, והוא הדין גם בניסיון לביצוע שוד אשר סוכל. עבירות אלו מאיימות על הסדר החברתי התקין ועל שלום הציבור ובטחונו, ולכן ראוי להטיל בגינן עונשי מאסר ממושכים, המבטאים את סלידת החברה ממבצעי העבירות, ונותנים ביטוי הולם לעקרונות הגמול וההרתעה (ע"פ 7475/15 שריקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 18.2.2016); ע"פ 8864/15 גורליק נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 3.2.2016); ע"פ 4125/14 חרב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 6.1.2015)".

עוד נפסק כי גם במקרים כגון דא, בהם לא הופעלה אלימות פיזית בעת ביצוע השוד, יש מקום לענישה מרתיעה. כך למשל נאמר בע"פ 9094/12 **איתן טספאי נ' מדינת ישראל** (28.4.13):

"אין מחלוקת כי עבירת השוד עבירה חמורה היא. ראשית, פוגעת עבירה זו בקניינו של הקרבן. שנית, וחמור מכך, עבירת השוד פוגעת בביטחונו האישי של הקרבן. תחושת האימה וחוסר האונים בה שרוי קרבן עבירת השוד, והחשש לחייו, מותירים בו לא פעם צלקות חמורות לאורך תקופה ארוכה. מטעם זה קבע בית המשפט לא אחת כי גם מקום בו לא בוצעה אלימות פיזית בפועל, וכן מקום בו כלל לא הוצג כלי הנשק, ראוי להטיל עונשים מרתיעים על המבצעים עבירות אלו (וראו לדוגמא ע"פ 2678/12 אבו כף נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 15.1.2013); ע"פ 698/07 אברמוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] 17.6.2007)".

11. הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות על ידי הנאשם הינו הערך של הגנה על שלמות גופו ורכושו של האדם. במקרה דנן, מדובר בהתפרצויות לבתי מגורים לצורך גניבת רכוש מתוכם, בשתי הזדמנויות שונות במהלך אותו לילה, אשר האחרונה שבהן התפתחה לאירוע שוד. מדובר באירועים שעשויים היו בנקל להסתיים בתוצאות קשות, גם אם הנאשם לא כיוון לכך מלכתחילה. חומרה יתרה יש בעובדה כי הנאשם התפרץ לבתי המתלוננים באישון לילה, בעוד אלה נמים את שנתם. העובדה כי כל אחד מדרי הבית עשוי היה להתעורר משנתו בכל עת ולהפתיעו בעת ביצוע המעשה לא הרתיעה את הנאשם. נהפוך הוא, כאמור באישום השני, כאשר חש המתלונן כי משהו אינו כשורה וירד לסלון הבית, היה מוכן הנאשם לצעוד צעד נוסף, לכוון לעברו חפץ הנחזה להיות אקדח ולבצע עבירה של שוד. אין צורך לומר כי מבחינתו של המתלונן, שאיום באמצעות אותו כלי, מדובר בכלי נשק מסוכן, לכל דבר ועניין. למרבה המזל, נסוג המתלונן מפני האיום ובכך נמנעה הסלמת ההתרחשות לכדי עימות אלים, שאחריתו מי ישרנו.

כשיקול נוסף לחומרה יש להוסיף את התכנון שקדם לאירוע, המתנתו של הנאשם לשעת לילה מאוחרת כשעת כושר לביצוע המעשים, והצטיידותו בכובע גרב ובחפץ הנחזה להיות אקדח באישום השני.

12. הפסיקה שבה והדגישה את החומרה הגלומה בעבירות התפרצות, שפגיעתן קשה לא רק ברכושו של אדם אלא גם בתחושת בטחונו האישי, על אחת כמה וכמה כאשר מצוי הוא בביתו בעת החדירה אליו. בע"פ 2844/14 חיים אפללו נ' מדינת ישראל (23.5.16) נאמר בהקשר זה:

"בית משפט זה עמד לא אחת על חומרתן המיוחדת של עבירות התפרצות לבתים וגניבה, אשר פוגעות בקניינם של בעלי הרכוש, בפרטיותם, בביטחונם, בבטחון הציבור ובתחושה של 'בית' הוא מבצרי' (ע"פ 6002/15 אבו סרייה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 14 (9.3.2016); ע"פ 8894/12 חושיה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה י' (6.2.2014)). מעבר לפגיעה קשה זו, עבירות התפרצות לבתים, ובפרט אלה הכוללות הצטיידות ושימוש בכלי נשק, עלולות על נקלה להידרדר לאירוע אלים, אשר קשה לחזות את תוצאותיו (ע"פ 4815/13 מדינת ישראל נ' אלעוקבי, [פורסם בנבו] פסקה 13 (1.1.2014); ע"פ 3297/10 וולקוב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (24.5.2012)). יפים לעניין זה דבריו של השופט ח' מלצר בע"פ 7543/08 מדינת ישראל נ' אואזה [פורסם בנבו] (31.12.2008):

"[...] פריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת נפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ'עבירות רכוש', נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה -

לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: 'ביתו של האדם - מבצרו'. ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם" (שם, בפסקה 8).

13. חומרה יתרה יש לראות גם בעובדה כי במסגרת האירוע המתואר באישום הראשון נטל הנאשם מהבית אקדח ומחסנית טעונה בכדורים. אין צורך להכביר במילים על הסיכון הפוטנציאלי הטמון בנשיאת כלי הנשק בידיו הבלתי מיומנות של הנאשם, אף אם לפרק זמן לא ארוך, וחמור מכך, הגעתו הפוטנציאלית בהמשך לידיים אחרות ושימוש בו שלא כדין. בהקשר זה נאמר בע"פ 5717/14 **מדינת ישראל נ' מוסא גדבאן** (2.12.14):

"חומרתן של החזקת ונשיאת נשק ללא היתר כדין אינה תחומה אך לעבירות עצמן ולהיותן מנוגדות לחוק החרות. לא אחת, עבירות אלה מובילות - ולמצער רב החשש שיובילו - לעבירות נוספות של שימוש בנשק תוך פגיעה בזולת..."

14. מנגד, במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש להתחשב לקולא בכך שבמקרה דנן אין המדובר ב אלימות במדרג הגבוה בביצוע עבירת השוד. יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט בע"פ 5535/12 **כאברי נ' מדינת ישראל** (1.5.2013) בהדגישו כי "צריך שיתקיים מדרג סביר בין העונשים המושגים בגין עבירות שונות. אין דינה של עבירת רכוש שבביצועה מעורבת אלימות קלה כדינה של עבירת רכוש שבמהלכה מופעלת אלימות קשה כלפי נפגע העבירה". עוד יש להתחשב בכך שמרבית הרכוש שנגנב נתפס והושב לבעליו.

15. כאמור, המאשימה עתרה בטיעוניה לקביעת מתחמי ענישה נפרדים לכל אחד מהאישומים שבכתב האישום המתוקן. לעומת זאת, לגישת הסניגור, יש לקבוע מתחם ענישה אחד לשני האישומים, היות וקיים קשר הדוק בין העבירות, שבוצעו בשיטת פעולה דומה וברצף זמנים אחד. לטעמי, אין לראות בשני האישומים מסכת עבריינית אחת לגביה ניתן לקבוע כי המדובר באירוע אחד. אף שמדובר בשני מקרי התפרצות שבוצעו בסמיכות זמנים זה לזה, וקיימים קווי דמיון ביניהם כגון הימצאותם של בני הבית בבית בעת ביצוע העבירות ואופי הרכוש הנגנב, הרי שמדובר בשני אירועים נפרדים שבוצעו כנגד קורבנות שונים ובדרגת חומרה שונה. בגדר האישום הראשון הורשע הנאשם בנוסף לעבירות ההתפרצות והגניבה, גם בעבירת נשיאת נשק, ואילו באישום השני הורשע הנאשם גם בעבירת שוד. אשר על כן, יש לקבוע מתחם ענישה נפרד בגין כל אחד מהאישומים בהם הורשע הנאשם.

בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, הפגיעה בערכים המוגנים ומדיניות הענישה הנהוגה, אני קובע כי מתחם הענישה הראוי במקרה זה, בהתבסס על עקרון ההלימה, נע בין 12 ל-48 חודשי מאסר בפועל ביחס לאישום הראשון, ובין 18 ל-50 חודשי מאסר בפועל ביחס לאישום השני.

גזירת העונש בתוך מתחם הענישה

16. בעת גזירת העונש בתוך המתחם שנקבע, על בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, בהתאם לנסיבות המנויות בסעיף 40א לחוק העונשין.

17. במסגרת השיקולים הנוגעים לנאשם העומד בפניו, יש להתחשב לקולא בהודייתו במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, אף אם לא נעשתה מיד בפתח משפטו, אשר הובילה לחסכון בזמן שיפוטי יקר ומגלמת בתוכה גם נטילת אחריות על מעשיו. כן התחשבתי בחרטה שהביע על מעשיו בדברו האחרון בפניו. עוד אני רואה להתחשב לקולא בפרק הזמן הארוך, כ-6 חודשים, בו שהה הנאשם בתנאי מעצר, אשר כידוע, תנאי קשים מתנאי מאסר. כמו כן, התחשבתי בגילו של הנאשם, בנסיבותיו האישיות ובמצבו הנפשי כפי שפורט בחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוצגה מטעמו וכפי שנטען מפי סנגורו. בחוות הדעת הנ"ל נאמר כי הנאשם מוכר למערכת בריאות הנפש מאשפוזים חוזרים החל משנת 1977, ואובחן כסובל מסכיזופרניה כרונית ומהפרעת אישיות אנטי-סוציאלית. מאשפוזו האחרון, עובר להסתבכותו הנוכחית, שוחרר לפני כשנה וחצי. עם זאת, נקבע כי אינו זקוק לאשפוז פסיכיאטרי אלא לטיפול תרופתי, והוא נמצא כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו. אף שכאמור, מצאתי להתחשב לקולא במצבו הנפשי, אין בידי לקבל את טענת הסניגור כי הדבר מצדיק חריגה לקולא ממתחם הענישה ההולם. חריגה ממתחם הענישה משיקולי צדק, כפי שהותווה בפסיקה, מצריכה קיומן של נסיבות חריגות באופן קיצוני, שאינן מתקיימות בענייננו.

18. לחומרא ראיתי להביא בחשבון את עברו הפלילי המכביד של הנאשם, אשר אין להתעלם ממנו. לחובתו הרשעות רבות בשורה ארוכה של עבירות, ובהן עבירות מתחום הרכוש, הסמים, הנשק, הסגת גבול, ועבירות על הסדר הציבורי. בגין עבירות אלה ריצה הנאשם מספר עונשי מאסר ממושכים בפועל, אשר לא הרתיעוהו מלשוב ולעבור עבירות חמורות. גם מאסר מותנה התלוי ועומד כנגדו לא הרתיעו מלחזור ולבצע עבירות נוספות.

19. ביחס למאסר המותנה התלוי ועומד לחובת הנאשם, בנסיבות העניין, לאור עברו הפלילי כאמור, ובפרט בתחום עבירות הרכוש, אני סבור כי אין מנוס מהפעלת המאסר המותנה במצטבר לכל עונש שיטל עליו בתיק זה. לעניין זה ראוי להפנות לדברי כב' השופט רובינשטיין בע"פ 1121/11 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (27.11.11):

"...הלכה היא כי עונש מאסר על תנאי שמופעל נגד נאשם, ירוצה באופן מצטבר לעונש המאסר שנגזר עליו באותו התיק, אלא אם כן קיימים טעמים מיוחדים המצדיקים סטייה מהלכה זו. זאת, שכן "המאסר המותנה הינו אם כן בבחינת כרטיס כניסה מחודש אל החברה. אולם, אם נכזבה הציפיה כי המאסר המותנה התלוי ועומד נגד הנידון ירתיעו

מלשוב ולבצע עבירות, הרי שנחלש באופן ניכר משקלו של אינטרס השיקום וגובר משקלם של אינטרס הגמול, ההגנה על הציבור, הצורך בהרחקה מהציבור ושיקום בעת המאסר" (ע"פ 4654/03 וליד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, ניתן ביום 26.6.2006, בפסקה 26)). בנסיבות העניין, לא מצאנו מקום להתערב בקביעתו של בית המשפט המחוזי שלפיה לא מתקיימים במקרה זה טעמים מיוחדים המצדיקים את חפיפת עונש המאסר המותנה. זאת, בין היתר, לנוכח עברו הפלילי של המערער והעובדה שהמאסר המותנה לא הרתיעו מלחזור ולבצע עבירות סמים שונות".

20. על יסוד מקבץ השיקולים שמניתי לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 30 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו החל מיום 11.12.15.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן שלושה חודשים שהושת על הנאשם בת"פ 54402-12-13 על ידי בית משפט השלום באילת, במצטבר לעונש המאסר שהוטל עליו בתיק זה. בסך הכל ירצה הנאשם עונש של מאסר בפועל למשך 33 חודשים.

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירת שוד או כל עבירת אלימות אחרת מסוג פשע ויורשע בגינה.

ד. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור כל עבירת רכוש או עבירת נשק ויורשע בגינה.

ה. בשל נסיבותיו האישיות של הנאשם ונוכח תקופת המאסר שהוטלה עליו, נמנעתי מפסיקת פיצויים למתלוננים.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י' סיוון תשע"ו, 16 יוני 2016, בנוכחות הצדדים.